

во закрѣпило краката си на площадката, неговото куче съ зжби хванало вжжето на камбанния езикъ и звъни, бие камбаната безъ умора....

Една минута стоя старецътъ очуденъ, а послѣ се наведе къмъ кучето, нежно го помилва по шията и го цѣлуна по челото...

Отъ туй врѣме нататъкъ кучето стана редовния звѣнаръ на маяка. Старецътъ само палеше фенеритѣ и си отпочиваше въ ония бурни врѣмена, когато безъ помощта на кучето трѣбваше самъ да звъни и мръзне на открития вѣтъръ... Кучето му бѣ и другаръ, и помощникъ, и замѣстникъ....

